

ZONNEMAGIE

2 november 1973

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Vorm uzelf een oordeel over alles wat naar voren wordt gebracht. Ons onderwerp dient heden door u in de zaal gesteld te worden. Wat is uw keuze?

ZONNEMAGIE

De zon is altijd voor de mens erg belangrijk geweest. Er is een tijd geweest dat de zon een zo machtige god was, dat men hen zelfs niet durfde benaderen. Men vereerde toen de maan, omdat de maan dicht bij de mensen zou staan: de maan kon je zonder meer bezien, in de zon echter kon je niet schouwen. Het zal u duidelijk zijn dat men de krachten van die zon ontleed heeft op duizenderlei wijze. Reeds in de Atlantische periode, toen de zon een tijdlang erg belangrijk was, heeft men getracht met de krachten en macht van die zon bepaalde zaken tot stand te brengen. Enkele vormen hiervan zijn nog overgebleven, maar het meeste uit die tijd is toch wel teloorgegaan. Een van de meest bekende vormen van zonne- of lichtmagie, zoals deze nu nog bestaat, treffen wij aan bij de zonnemagie van Benares, een Indiase vorm van magie, die de laatste tijd echter niet veel beoefenaren meer kent. Hierbij experimenteert men en tracht het licht van de zon te doen breken door bepaalde edelstenen en zelfs door stukken gekleurd glas. Het wonderlijke is dat men hierdoor bv. een doek met een geur kan impregneren, zonder dat er verder reukstoffen bij te pas komen. In andere gevallen wordt de kracht van de zon ook wel genezend gebruikt, maar het moet mij van het hart dat de resultaten daarvan niet bepaald verbluffend zijn.

In de magie is er een samenhang tussen zon en goud. Het goud wordt algemeen beschouwd als een zonnemetaal. De onaantastbaarheid van het goud is hierbij identiek met de onaantastbaarheid van de zon. Zo kunnen wij, meent men, proberen de zon kenbaar te maken. Men gaat hierbij uit van het zonnemetaal of een steen, die aan de zon is toegeschreven en vormt hieruit een symbool. De reeks van zonnecymbolen die vanaf de oudheid zijn gebruikt, is hier niet op te sommen. Ik zou trouwens de tijd niet hebben om ook maar een deel hiervan met u te bespreken. De meest bekende symbolen zijn o.m. zonnerad, kruis in cirkel en, soms ook in negatieve zin, het hakenkruis. Dit komt namelijk voor in twee vormen: naar links- en naar rechtsdraaiende. Het u het best bekende is het negatief draaiende. In al deze gevallen gaat men uit van de zon als een kracht die door ingrijpen van de mens tot uiting kan komen. Gebruikt men een zonnecymbool waarin de lijn gebroken is, zo duidt dit erop dat men zonnekracht tracht om te zetten in beweging, in actie. Daar, waar men de zon uitbeeldt als een statisch geheel gaat het om de relatie tussen mens en zon, of, om het anders te zeggen: de banden tussen de hoogste krachten in het leven en de mens.

Wat je met zonnemagie zoal kan doen? Men heeft zowat alles hiermee willen doen. De praktijk wees echter uit dat zonnemagie vooral bijzonder geschikt was om kracht te geven. Let wel: niet aan zieken maar aan gezonden. Men kon het uithoudingsvermogen van een mens vermeerderen hierdoor. Daarnaast kon men zonne-invloeden gebruiken om bv. een rijke oogst binnen te kunnen halen. Vreemd genoeg zien wij echter dat deze vorm van magie ook wordt gebruikt om bv. regen op te wekken. In de verschillende methoden van werken kennen wij de z.g. stille verering, de offerverering en de bewegingsverering - de laatste zou u waarschijnlijk een zonnedans noemen. De stille verering berust op het zoeken van een contact met het wezen van de zon. Men staart zelfs in de zon: er zijn mensen die hierdoor blind werden. De magiër tracht de krachten van de zon, de stralingen van de zon in zich op te nemen en meent hierdoor in staat te zijn alles wat duister is, te verdrijven. In dergelijke gevallen zal men vaak te maken krijgen met vormen van duiveluitdrijving, waarbij zonnekrachten en namen een rol spelen.

Daarnaast zien wij dat men krachten van de zon naar iemand probeert te zenden, of de krachten van de zon gebruikt om te leviteren, bepaalde zaken op te heffen wat ook in Egypte bekend was. Minder spectaculair, maar toch ook wel van belang, is de poging die men doet om - middels de invloed van de zon - de innerlijke toestand, het gevoelsleven en humeur van een mens te veranderen.

Verder werd gesteld dat degenen die de kracht van de zon in zich droeg middels bepaalde rituelen - en nooit zonder dezen - bepaalde natuurgeesten zouden kunnen beheersen. Wanneer u zich bezighoudt met de Arabische verhalen en overleveringen en later de verhalen uit de tijd van de sultanaten - 1001 nacht bv. - zien wij vaak, dat iemand met een Zonne embleem macht verkrijgt over djinns. Hij kan hen zelfs bevelen hem te dragen tot naar de zon. Alleen moet hij wel oppassen dat hij tijdens die reis geen heilige namen uitspreekt. Het doel van dergelijke reizen naar de zon is steeds weer een wensvervulling zoeken. Wij treffen trouwens in vele sprookjes, waaronder Slavische en Russische, het kasteel van goud in de lucht aan. Dit kasteel is identiek met de zon. Het is een macht die de mens bijna altijd vijandig is, maar in een deel van zich ook de mens in leven wil houden. Door deze twee aspecten tegen elkaar uit te spelen kan een mens in deze verhalen dan uit de krachten van de zon alles nemen wat hij werkelijk verlangt.

Dit alles heeft betrekking op de eenvoudigste wijze van zonnemagie, waarbij de mens stil werkt en in feite werkt met zichzelf. Daarnaast kennen wij echter ook een offermagie. Dergelijke offers werden bv. in Assyrië veel gebracht, maar zijn evenzeer bekend uit Engeland, Ierland, Frankrijk en in de periode dat de druïden een grote ontwikkeling bereikten, zelfs in uw eigen land. Dergelijke offers vonden plaats in de nabijheid van het huidige Rolde. Ook in Duitsland bracht men dergelijke zonneoffers een lange tijd. Altijd weer werden de offers gebracht op een ogenblik, dat de zon vanuit een zeer bepaalde richting het altaar bescheen. Was er geen zon dan was het offer nutteloos. De regel luidde: Wanneer de eerste straal van de zon het altaar bereikt wordt het offer gebracht. Men stelde dat hierdoor de levensgeest van het offer langs deze straal door zou kunnen dringen tot in het wezen van de zon. Wanneer wij een bepaalde intentie hebben bij een dergelijk offer zullen wij dus, voor de eigenlijke offerande begint, deze in het offer moeten vastleggen middels bepaalde rituelen.

Een vergelijkbaar iets, maar niet geheel meer vallende onder de zonnemagie pur sang, treffen wij aan in Mexico, waar men een boodschap brengt aan de zon middels het offer. Algemeen nam men in het Westen aan, dat door het offer de zon een boodschap ontving en, gunstig gestemd, een antwoord zou geven. Men stelde: Wanneer een volgende maal de zon wederom op het daarvoor bestemde altaar valt - wat in sommige tempels maanden kon duren - dan wordt het offer voltooid. De mens brengt dan een plantaardig offer, waarbij vaak bloemen of bessen een hoofdrol spelen. Er wordt aangenomen dat de van de zon gewenste kracht in dit offer of een deel daarvan terecht zal komen. Men maakte daarvan dan een soort drankje, waarvan men aannam, dat zij wonderen konden doen. Wonderlijk genoeg bestaat in bijna gelijke vorm in delen van Afrika - en zover mij bekend - bij twee stammen in de Stille Zuidzee, nog steeds een dergelijke vorm van offeren, waarbij de zon een offer krijgt aangeboden en middels een tweede offer, dat enige tijd later gebracht wordt, de mens zijn antwoord geeft.

Of hier sprake is van een verwerven van reële krachten uit de zon, waag ik te betwijfelen. Zover ik na kan gaan, berusten de behaalde resultaten voornamelijk op suggestie, maar in enkele gevallen ook op kruidkunde bij de priesters. Zo is mij bekend dat, waar druïden een vervulling wilden afdwingen voor genezing, zij zelf reeds de juiste ingrediënten voor een werkzaam medicijn tussen de offergaven legden. Wanneer deze kruiden later op de juiste wijze tot een soort thee werden verwerkt, hadden zij nog steeds hun genezende uitwerking. Men kon dan daarop wijzen en zeggen dat de kracht van de zon dit tot stand had gebracht.

De derde vorm van zonnebezwinging is gebaseerd op een soort dans, waarbij de bewegingen de dansers één dienen te maken met de zon. De oude vormen, die ik hiervan ken, doen denken aan de nu nog wel voor toeristen gedanst zonnedans van de Hopi-indianen. Soortgelijke dansen komen nog heden ook voor in bepaalde delen van Nieuw-Guinea en in delen van Afrika.

Opvallend is hierbij dat de dansers steeds maskers dragen, of zich rituele maskers schminken. Zij zijn dus niet zichzelf en dragen een soort sieraad, dat soms boven het hoofd, maar even vaak op de rug wordt gedragen. Het motief is steeds weer een stralenbundel of cirkel, uitgaande van een licht geverfde punt - wit of geel. De stralen worden gevormd door pluimen bij de mooiste sieraden. In andere gevallen is er sprake van een getekende of op een dergelijke wijze gevlochten mat. Het straalmotief is echter altijd weer aanwezig. De danser die in de zon danst - waarbij men stelt dat de dans altijd overdag moet plaatsvinden en het middaguur moet vallen in de periode van de dans - wordt, naar men stelt, op een ogenblik bezeten van de geesten van de zon en valt neer. Het gaat hier niet om het wezen van de zon zelf. Deze heeft echter volgens magische stellingen een reeks onderdanen, een soort engelen. Dezen worden door de dans in een mens geprojecteerd. Deze kan dan profeteren, een vloek leggen of opheffen, terwijl hij ook door gebaren en stemgeluid de mensen vaak duidelijk maakt wat zij moeten doen. Deze vormen van trance leveren over het algemeen wel positieve resultaten op, ofschoon de bron daarvan natuurlijk niet te bepalen is.

Nu blijft ons nog de westerse vorm van zonnemagie in meer recente tijden. Hier zien wij de zon ook weer voorkomen als een zeer grote kracht. De zon wordt daarbij vaak aangesproken als JOD. Deze naam is m.i. afgeleid uit de kabbala. Tot de zon roept men. Maar deze heeft een eerste dienaar, die in feite alles zal verwezenlijken wat met de aarde samenhangt. Hij heet Arcan en is gelijktijdig zelf de bezielende kracht en heer van de maan. Door een beroep te doen op de zon in de naam Jod of een andere naam - men schrijft ook wel JHVH, waarbij men dus kennelijk Jehova als belichaamd in de zon ziet, krijgt men gehoor. Men doet dan een beroep op de 'engelen' waarvan men bepaalde diensten verlangt. Gebruikelijk is een bezwering die bestaat uit incantatie, invocatie, evocatie. Daarbij worden dan steeds dringender in de naam van de zon geesten bij naam opgeroepen en in de naam van hun meester bevolen de mens te gehoorzamen. Deze zonnemagie komt ook weer zowel in positieve als in negatieve vorm voor. De laatste vorm heb ik overigens niet al te veel aangetroffen. Toch gaat het vooral in de vroegmiddeleeuwse zonnemagie voornamelijk om het geven van zegeningen of het leggen van voorwaardelijke vervloekingen.

In alle gevallen wordt deze kracht gericht op grotere gehelen. Het is maar zelden dat een dergelijke bezwering op een enkele mens wordt gericht. Het kan bv. voor een vorst of de heer van een gebied nog wel aanvaardbaar zijn. Daarvoor wordt nog wel eens een bepaalde zegenspreuk uitgesproken, maar men zal dit nimmer voor een gewoon mens doen, wel voor een groep. De zon is kennelijk te krachtig voor een enkeling. Een van de vroege magiërs schrijft dan ook in zijn grimoire waarschuwend: Onderwerp nooit een enkele mens, zonder hem beschermd te hebben, aan de stralende krachten van de zon. Want ziet, zij zal hem verteren en niets van hetgeen gij wilt bewerken, zult gij dan waar kunnen maken. Wat overigens een zeer vrije vertaling is. Bedoelde grimoire is geschreven in een mengsel van latijn en frans, terwijl het taalgebruik nog veel gruwelijker is dan mijn taalgebruik op dit ogenblik.

Hier hebben wij dus kennelijk te maken met het denkbeeld dat de zon een representant van God is, dan wel de zichtbare verschijningsvorm van God. Onze afhankelijkheid van de zon - in die dagen reeds duidelijk erkend - maakt het ons mogelijk alle gewenste veranderingen uit die God te verkrijgen. Wanneer deze God ons zijn dienaren zendt en ons een gezag geeft over die dienaren, is alles verder voor elkaar en kunnen wij daardoor doen wat wij willen. Wat magisch mogelijk een wat vreemde opvatting lijkt, maar dit toch niet is. Want in de magie gaat men steeds weer uit van het standpunt, dat geest of god op een juiste aanroep antwoordt door je een gezag te geven. Je krijgt dus tijdelijk een deel van de goddelijke macht. Wat je met die macht doet, heeft echter niets meer te maken met die God. Daarvoor ben jijzelf verantwoordelijk en niemand anders. De goede God is zo dom om eenieder die daarom op de juiste wijze vraagt die kracht te geven ook al gebeurt dit met bedoelingen die de God later - nadat de goddelijke kracht weer tot hem is teruggeloeid - zal wreken. Zo primitief als u denkt, is dit overigens toch niet. Want wij kunnen evenzeer stellen dat God het atoom heeft geschapen en de mens, maar de mens nog niet heeft laten weten, dat hij met zijn vingers van de atoombom af moet blijven....

Mogelijk zit dus in deze magische denkwijze nog wel iets, wat niet geheel onjuist is. Deze vorm van magie is overigens overgeleverd en wordt op het ogenblik nog wel bedreven. Delen van de magische praktijk zijn zelfs overgewaaid naar bv. West-Indië en is daar vermengd met plaatselijke gewoonten en oude negermagie. Wij vinden ook vormen van de zonnemagie terug in de voodoo, vooral in de Haïtiaanse 'kult'. Hier in Europa is de zonnemagie echter langzaam beperkt geworden, zodat men er nu in hoofdzaak nog amuletten mee maakt. Men schrijft nog steeds bepaalde zonnezegels, terwijl bepaalde zonnenamen in sommige landen ook nu nog wel worden gebruikt om genezing te bevorderen. Aanroepen van bepaalde namen van de zon zien wij ook wel optreden bij bepaalde vormen van duiveluitdrijving. Vooral in de buurt van Lüneburg in Duitsland zien wij dit. Daar zijn mensen die nog de oude namen kennen en de oude rijmpjes die erbij behoren. Zij laten zich voor die kennis overigens wel zeer goed betalen, dat kan ik wel verzekeren.

Dit was dan een oppervlakkig beeld van hetgeen zonnemagie was en is. Hebt u hierover nog specifieke vragen?

Vraag: Ik zou nog de samenhangen willen weten van de inwijdingsmagie.

Antwoord: Inwijdingsmagie van het licht? Deze is zeer oud, maar heeft niets met zonnemagie te maken. Om te begrijpen hoe deze inwijdingsgebruiken ontstonden, dient men zich terug te verplaatsen naar de jonge aarde, die nog in een dikke wolkenhul was geborgen. Het eerste directe zonnelicht, dat door denkende wezens werd gezien - tijdens het keizerrijk Mû, eerste periode - heeft een enorme indruk gemaakt. Door dit licht immers werd alles anders. Vanaf deze tijd vinden wij in allerhande inwijdingsriten die, eens voor elke kaste, later voornamelijk in de priesterkaste, een rol speelden het licht als een belangrijk punt. Het licht is dan het eindpunt voor eenieder die alle inwijdingsbeproevingen heeft doorlopen. Wij spreken zelfs nu nog over bv. de lichte sferen. Licht speelt dus een rol, maar dit licht is niet altijd ook de zon. Soms krijgt het licht een geheel eigen naam en is een goddelijke functie die niet stoffelijk kenbaar is. In andere gevallen wordt het licht gezien als een soort kosmische adem. In enkele gevallen wordt zelfs de primitieve wereldether gezien als het werkelijke licht, waardoor een inwijding geschiedt.

Ik zou in dit verband dus liever niet over zonnemagie willen spreken. Er zijn wel bepaalde legenden waarbij de zon en haar magische krachten een rol spelen. Zo wordt bv. het labirint voorgesteld als duisternis of onwetendheid, waarin de stiergod allen bedreigt - waarbij deze god vermoedelijk een zonnesymbool is, terwijl de horens die als heilig teken rond dit bouwwerk staan, kennelijk de maan symboliseren. Het kluwen dat Ariadne haar minnaar meegeeft, zou dan een symbool zijn van een lichtstraal, waardoor men in dit duister zijn weg kan vinden. In bepaalde ritens wordt het genoemd als het innerlijke licht, dat onze minnares de waarheid ons geeft wanneer wij dolen in de wereld, zodat wij daarin altijd onze weg zullen kunnen vinden. Stelt u dus, dat deze lichtmagie zonnemagie is, dan kunt u soms wel eens gelijk krijgen. Maar zelfs in die gevallen gaat het m.i. eerder om overgenomen formuleringen van vroegere zonneaanbidders. Ik vraag mij trouwens af, of wij in deze gevallen met een werkelijke magie te maken hebben. Het gaat hier om een innerlijke verandering, waardoor men deelheeft aan het licht.

Het innerlijke licht is een eigenschap van de mens. Of men dit licht nu in de zon, of in een meer kosmische bron wil zoeken, doet daarbij volgens mij minder ter zake. Er bestaan zelfs inwijdingsriten waarbij wordt gesteld: Het licht is het innerlijke besef, waardoor men zelf tot licht wordt en zelfs in een uitdovend Al in staat zal zijn dit eigen licht te behouden, zodat men steeds bewust zal zijn en uit het duister voor zich zal kunnen scheppen, omdat men dan als lichtende kern van het laatste 'zijn' het 'geheel zijn' weer uit zich tot aanzijn zal kunnen roepen. Een mooie formulering van iets, wat essentieel volgens mij wel waar is. Indien u dus spreekt over zonne-inwijdingen, dan kunt u volgens mij denken aan bepaalde inwijden die eens bestaan hebben, maar de zon was in deze inwijdingen - met enkele uitzonderingen waar men uitging van een zonneaanbidding - niet het werkelijke kernpunt. Men ging eerder vanuit een beleving over tot besef van innerlijk licht, waarbij wij dus eerder kunnen spreken over een innerlijk verlicht worden.

Er is geen sprake van een magie, maar van een middels zekere zware proeven verwerven van inzicht.

Is dit voldoende?

Vraag: Is de farao Ichnaton bij uitstek een zonneaanbidder geweest?

Antwoord: Dat waren de Egyptenaren in die dagen allen. Vergeet niet, dat Ra en Ammon zonnegoden waren. Wat bij Ichnaton opvalt - hij geeft zichzelf overigens deze naam - is vooral, dat hij geheimen, waaraan de priesters hun macht ontleen, de geheimen van het contact met God, met de zon, probeert om te zetten in een algemene eredienst, waarin eenieder zelf deze mogelijkheid zou bezitten. Zijn prediking van Aton is ongetwijfeld er een van een verlicht mens, die bovendien veel kunstzinnige aanleg moet hebben gehad. Maar daarnaast is zij ongetwijfeld ook iets, wat gedaan wordt door een mens, die wil ontkomen aan de dwang en de gebondenheid in zijn eigen hofhouding. Hij wil ontkomen aan een formalisme, waardoor hij in feite een pion wordt van de priesterkaste en in wezen gemanipuleerd wordt door bepaalde personen in eigen omgeving die eveneens priesterwijdingen hebben ontvangen, en de tempel eerder trouw zullen zijn dan de vorst.

Hierin ook is de reden gelegen van de uitermate felle wijze waarop men hem en zijn leer heeft bestreden. Het ging hier niet om het uitroeien van de Aton-verering zonder meer - dat was alleen maar een meer algemene vorm van hetgeen in de tempels uiteindelijk toch ook reeds werd onderwezen. Het ging erom dat door het stichten van deze leer de macht van de tempels werd aangevochten. Deze tempels hadden in die periode ongeveer de helft van het bebouwbare land in hun bezit en bezaten ongeveer de helft van alle handelslicenties langs de Nijl. Het zal u wel duidelijk zijn dat de heren geen zin hadden hun prettige en veel verdienste brengende leven nu opeens prijs te geven, om een verlichting van het volk mogelijk te maken. Dit is overigens een verschijnsel dat wij op de wereld altijd weer ontmoeten. Waaruit wel blijkt dat Ichnaton niet alleen de verlichte of de dromer is, die men in hem wil zien, maar dat hij daarnaast vooral ook een rebel is tegen de priesterlijke macht. Gezien de wijze waarop hij zijn kennis aan het volk overdraagt en zijn geloof vormgeeft, mogen wij hem wel tot de ingewijden rekenen, maar dan de ingewijden die hun kennis naar buiten toe brengen. Zoals reeds eerder en ook later is gebeurd. Abraham zou uitgedreven zijn uit Ur, omdat hij bepaalde tempelgeheimen openbaar had gemaakt en zich priesterlijke rechten had toegeëigend, zonder gehoorzaam te zijn aan de tempels. Jezus brengt een aantal geheimen naar buiten die reeds lang voordien behoorden tot de geheimleer van de Essenen en wordt eveneens voornamelijk bestreden omdat hij het gezag van de tempel aantast. Zodat Ichnaton zeker niet de enige is geweest, of de grootste onder dergelijke rebellen.

Vraag: Ik hoorde u zeggen, dat de Egyptenaren zonnemagie ook gebruikten voor levitatie. Van grote blokken bijvoorbeeld?

Antwoord: Dat is wel eens gebeurd, maar niet frequent en niet voor vele blokken. Wel werd er met zonnekracht een soort bedrog gepleegd. Ofschoon men geen geslepen glas kende, had men toch een soort brandglas weten te vervaardigen, bestaande uit twee schalen die met water waren gevuld. Hierdoor liet men in een bepaalde tempel het licht van de zon op een voetstuk vallen waarin vloeistof was geborgen. De uitzetting deed, middels een soort hydraulische werking, versterkt door een hefboom een godenbeeldje schijnbaar zonder oorzaak of beroering op bepaalde dagen omhoogrijzen, zodat eenieder het kon zien. Dit werd door het volk beschouwd als een wonder. Later begreep men dat niet de zon, maar warmte voor dit verschijnsel aansprakelijk was en bouwde in een tempel een ketel in, in een offeraltaar. Wanneer daarop nu een offervuur werd ontstoken, kon de stoom een paar deuren open doen gaan, zonder dat een mensenhand daarbij te pas kwam. Men kon dan in een soort heilige ruimte kijken, waarin eveneens een godenbeeld was opgesteld. Maar van werkelijke levitatie, bv. bij de bouw van de Pyramides of tempels, is maar zeer beperkt sprake. Men gebruikte daarvoor slaven.

Vraag: Hoeveel omwentelingen maakt de zon in een jaar?

Antwoord: In een aardjaar en gemeten tegenover een vast punt maakt de zon ongeveer 17 omwentelingen. Dit is echter niet de omwenteling van de atmosfeer, maar van de zware kern. De zonneatmosfeer roteert ook, maar sneller en onregelmatiger. U kunt dus de rotatiesnelheid van de zon evenmin bepalen aan de hand van de verplaatsing van zonnevlekken, evenmin als u de omwentelingssnelheid juist kunt bepalen aan de hand van een tornado, die zichtbaar wordt in haar atmosfeer.

Wij hebben nog wat tijd over en zullen nog iets kunnen zeggen over het door u gestelde punt.

VOERT BEZETENHEID TOT KRANKZINNIGHEID?

Een wonderlijke vraag eigenlijk. Want voor de doorsnee mens is bezetenheid identiek met krankzinnigheid. Iemand die een andere persoonlijkheid toont, die echter niet voortdurend aan het woord blijft, maar steeds weer door de oude persoonlijkheid wordt afgewisseld, is voor de mensen geestelijk niet gezond. Hij is voor hen wel degelijk krank van zinnen. Veel krankzinnigen die in gestichten zijn, zijn dit mede of ten dele omdat zij bezeten zijn of aanhechtingen kennen. Bezetenheid en aanhechtingen betekenen een vervreemden van de eigen persoonlijkheid en zo een gedrag dat niet meer of niet geheel meer volgens de algemeen geldende normen plaatsvindt.

Wanneer je nu erg lang door een andere persoonlijkheid bezeten werd, ontstaat een wonderlijk verschijnsel. Na beëindiging van die bezetenheid heeft de mens n.l. twee herinneringen. Bij een langdurig beheersen en beïnvloeden van het lichaam, waarbij ook van de hersenen gebruik zal worden gemaakt, worden op den duur ook herinneringen van de in beslag nemende persoonlijkheid vastgelegd, zo goed als die van de mens zelf. De mens die zo na een langere bezetenheid ontwaakt, zal dan ook vaak alle verschijnselen van schizofrenie gaan vertonen of blijven vertonen. Hij heeft momenten waarin zijn wereld ervoor hem opeens anders uit gaat zien, hij wordt steeds geconfronteerd met z.g. valse herinneringen, terwijl het gedrag zich steeds weer zal wijzigen, omdat delen van de in bezitnemende persoonlijkheid in het gewoontepatroon zijn opgenomen en zo een beheerstheid volgens eigen aard en wil belemmeren. In de meeste gevallen komen hierbij ook angsttoestanden tot stand. Men zou volgens mij dus mogen stellen, dat een langdurige bezetenheid inderdaad tot geestesziekte voert, die eerst langzaam genezen zal worden, terwijl het gedrag in deze periode, uitgaande van de normen van de andere mensen, dat van een krankzinnige is.

Maar aan de andere kant zijn er entiteiten die iemand in beslag kunnen nemen, zonder met die mens ook maar iets gekst te willen doen. Het is wel mogelijk dat iemand door een entiteit in beslag wordt genomen om zo een bepaalde taak te volbrengen. Dan kan die bezetenheid een jaar of langer bestaan, zonder dat de persoon daarbij ooit een handeling pleegt die tegen het normbesef van de mensen ingaat. Er zijn slechts afwijkingen in het normale gedrag te vinden, die naar men zegt: niet passen bij de persoon. Maar van krankzinnigheid kan men dan toch niet spreken. Zo iemand is dus wel degelijk volgens aller oordeel normaal, ofschoon hij reageert volgens een ander schema van leven, een andere opdracht. Daar geen conflict met de wereld hierdoor ontstaat, zullen de herinneringen gemakkelijker fuseren en kan de persoon na een korte periode van overspanning weer geheel zichzelf worden.

U zult hieruit wel begrijpen dat bezetenheid lang niet altijd kwaadaardig is. Wat dat betreft zijn er heel wat aardige vragen te stellen: Indien wij zien hoe onmenselijk sommige mensen zich opeens en zonder kenbare redenen gaan gedragen, moeten wij ons toch wel eens afvragen of daarbij mogelijk ook bezetenheid een rol speelt. Bij gewone mensen kunnen wij ons er natuurlijk afmaken door te spreken over hysterie, bewustzijnsvernauwingen e.d. Maar wanneer het mensen op hoog niveau zijn die opeens vreemd beginnen te handelen, zo rijst de vraag mogelijk ook wel eens bij u, of dergelijke mensen soms bezeten zijn. Want zij gaan dan tegen elke norm in en lijken wel te leven in een wereld, te reageren in een werkelijkheid die voor niemand bestaat, behalve kennelijk voor hen - ofschoon zij soms hun wereldbeeld en denkwijze toch wel over

weten te dragen aan anderen. In dergelijke gevallen is er zeker geen sprake van krankzinnigheid, wel van bezetenheid. Mogelijk later, wanneer een dergelijke persoon geen macht meer heeft, zal men hem een krankzinnige noemen, maar zolang hij aan de macht is, geldt hij als een voorbeeld, een ideaal. Wat de vraag doet rijzen, wie er dan eigenlijk gek is.

Geesten kunnen mensen beïnvloeden en beheersen. Dat is wel zeker. Dergelijke dingen zijn mogelijk vanuit het duister zo goed als uit het Licht. Inbeslagname zal echter vanuit het Licht altijd met een duidelijke bedoeling gebeuren en een taakvervulling inhouden. De beheersing van het eigen ik van de persoon zal daarbij dan beperkt worden tot het werkelijk noodzakelijke, zijn eigen aard krijgt de kans zich steeds weer geheel en ontspannen te manifesteren. In dergelijke gevallen hoeft men niet voor krankzinnigheid als gevolg hiervan te vrezen. De beheersing is veelal te kort, de mens voelt zelf dat hij een ogenblik verstrooid was. Zelfs bij een onvermijdelijk langer beheersen van de persoon zal diens eigen ik zoveel mogelijkheid tot uiting hebben, dat men na afloop ten hoogste het gevoel heeft wat overspannen te zijn geweest.

Vanuit het duister ligt de zaak wat anders, vooral wanneer een entiteit op aarde iets wil bereiken. Langdurige bezetenheid, waarbij het eigen ik geheel of grotendeels wordt onderdrukt, zal uit een duistere wereld plaatsvinden, niet vanuit een lichte sfeer. Wanneer een duistere entiteit een lichaam beheerst en daarin langere tijd aan het woord is, zal deze ook geen respect tonen voor de eigen persoonlijkheid van zijn slachtoffer. Integendeel: hij zal zoveel mogelijk de eigen persoonlijkheid verdringen of absorberen. Valt dan de bezetenheid en daarmee het bezielende momentum weg, dan blijft een mens over die op zijn minst genomen wat simpel is en op zijn ergst een gevaarlijke krankzinnige die geheel onbeheerst reageert en soms opeens ergens gevaar ziet, waar dit niet aanwezig is, maar dan wel zeer agressief reageert.

Hebt u zover commentaar?

Vraag: Onverstaanbaar.

Antwoord: Ik geloof niet dat dit geheel juist is. Wanneer een mens een tweevoudig besef van zijn persoonlijkheid krijgt, zal hij normalerwijze wel in staat zijn deze besepte tegendelen in eigen Ik toch harmonisch te blijven uiten. Zijn gedrag verandert dus wel, maar hij blijft zichzelf meester. Dit komt in uw wereld regelmatig voor. Bij de ontwikkeling van een werkelijke schizofrenie vinden wij een roes-effect. Wat wil zeggen dat delen van de persoonlijkheid - veelal onderdrukte delen van de eigen persoonlijkheid dus, of in enkele gevallen herinneringen aan een vroegere persoonlijkheid, een andere incarnatie - tijdelijk gaan domineren. De mens neemt dan dit gehele gedrag over, zodat er een zeer sterke tegenstelling tot stand komt t.a.v. de normale persoonlijkheid. De spanning tussen deze beide uitingen is dan aanleiding tot allerlei ziekelijke toestanden. U mag echter niet zeggen dat schizofrenie altijd een bewijs is, dat men een bepaalde ontwikkeling doormaakt. U kunt echter zeggen dat de kentekenen van schizofrenie - wat op zich een door de mens gegeven aanduiding voor een z.g. gespleten persoonlijkheid is - zijn vastgelegd in een z.g. medisch model.

Men heeft dus bepaalde normen, op grond waarvan men tot deze diagnose komt. De diagnose is echter niet bepaald onfeilbaar, vooral omdat de symptomen van een werkelijke gespletenheid lang niet altijd zo duidelijk zijn als volgens de eisen van dit medisch model geëist wordt. Verder moeten wij er rekening mee houden dat in het leven van praktisch elke mens tijdens een toestand van spanning, althans eens in het leven, zich een dergelijke splitsing schijnt voor te doen, beantwoordende aan de eisen van het medisch model, maar zonder de gevolgen die daarin worden gesteld. Men erkent dit niet geheel openlijk en spreekt eerder over verminderde toerekeningsvatbaarheid, of daden begaan in affect. Eerlijker zou het zijn, wanneer men daaraan toe zou voegen dat ook dit voortkomt uit een soort splitsing van de persoonlijkheid, waarbij bepaalde delen van die persoonlijkheid autonoom worden en andere delen van de persoonlijkheid onderdrukken.

Reactie: Dit maakt de ontwikkelingsgang niet verklaarbaar.

Antwoord: Deze ontwikkelingsgang kan velerlei zijn. Het is mogelijk dat stoornissen in het zenuwstelsel optreden en oorzaak worden, bv. als gevolg van een vergiftiging. Hierbij valt dan de monitor weg, dat deel van het menselijke besef, waardoor het geheel van de in de mens optredende impulsen voortdurend getoetst wordt aan een model van aanvaardbaarheid dat door opvoeding tot stand is gebracht en deels zelfs is aangeboren. Door vergiftigingen kan dit geheel of deels uitvallen. Wij zien daardoor opeens een reeks van affect-handelingen, waarbij onmiddellijke, maar niet meer gelimiteerde reactie van de persoon op elke invloed vanuit de buitenwereld kan plaatsvinden, en een gedrag ontstaat dat men onaanvaardbaar kan noemen.

Opvallend is dat bij bepaalde vormen van vergiftiging bovendien bewustzijnsveranderingen optreden, waarbij de zintuigen tijdelijk geheel anders reageren, hallucinaties optreden en een vermenging ontstaat van in het ik aanwezige waarden en voorstellingen met de van buitenkomende prikkels. De wereld kan dan een voortdurend veranderend nachtmerrieachtig geheel schijnen. Dit is een van de kentekenen van verschijnselen bij gevorderde schizofrenie. Maar vergeet daarbij niet dat dezelfde kentekenen bij de normale mens in de droomwereld altijd optreden. Er is dus sprake van de vermenging van de droomwereld met de z.g. werkelijkheid. Het reageren op deze vertekende werkelijkheid naar buiten toe is een van de kenmerken van de schizofrenie. Men zou kunnen zeggen dat innerlijke waarden en uiterlijke belevingen gelijktijdig als werkelijkheid in het bewustzijn worden geprojecteerd, waarbij de normen van de innerlijke wereld gelijktijdig de reactie op de wereld buiten het ik geheel gaan bepalen.

Hopelijk is het er duidelijk uit gekomen, want het is nogal ingewikkeld. Maar als het niet duidelijk is, of u het niet met me eens bent, hoor ik dit nu wel.

Vraag: Hoe was het met Nietzsche?

Antwoord: Of hij schizofreen was? Uit zijn uitingen blijkt dit niet geheel. Wanneer hij stelt: "Wenn du zu den Weibern gehst, vergiss die Peitsche nicht," zo denk ik, dat dit ook wel een reactie kan zijn op bv. een lastige schoonmoeder of zo. Kenmerkender vind ik zijn reactie in "Also sprach Zarathustra." Hierin laat hij de ingewijde worstelen; kentekenen van schizofrenie in het gedrag zijn volgens mij daarbij aanwezig, terwijl het geheel culmineert in een teruggaan van de ingewijde naar de wereld, omdat zijn grootheid voor hem geen waarde heeft, wanneer er geen publiek is dat zijn meerwaardigheid erkent. Het is hem kennelijk niet voldoende alleen maar ingewijde te zijn. Wat erop wijst, dat werkelijke grootheid in zijn gevoel niet ligt in de bereiking zelf, maar schuilt in de ogen van anderen. Dit echter acht ik normaal.

De meeste mensen die op aarde naar grootheid streven doen dit niet door in zichzelf te werken aan zichzelf, maar door een komedie op te voeren voor zoveel mogelijk toeschouwers, waarbij zij een hoogheid trachten te projecteren die zij voor zich wel weten nooit geheel te kunnen waar maken en niet geheel te bezitten. Mogelijk acht u dit laatste een cynisme, maar zo is het niet bedoeld. Een mens die streeft naar hoogheid en niet naar harmonie in zichzelf - dus naar een verheven zijn boven anderen - moet iets van een exhibitionist in zich hebben. Hij wil zich voortdurend in de aandacht weten en daarbij aantonen dat hij de meerdere is. Waarbij het hem niet belangrijk is dat die meerwaardigheid ook concreet bestaat, zolang hij er maar aan kan geloven door de bevestiging die anderen hem hiervoor schijnen te geven. Hij is daarbij zelfs volkomen bereid de beoordelingen van anderen geheel anders te interpreteren, dan zij kennelijk bedoeld is.

Een voorbeeld hiervan vindt u in de Watergatezaak. Hier blijken de mensen rekening te houden met bepaalde gevolgen die een erkenning in schijnen te houden en voor al het andere te stellen: Je hebt mijn gedragingen dan verder ook maar goed te vinden. Ik ben goed en hoog, ik verwacht applaus. Komt er toch kritiek, dan blijkt hoe bepaalde personen dit niet eens reëel kunnen ervaren en onmiddellijk stellen: de zwijgende meerderheid staat achter ons, het zijn alleen een paar schreeuwlelijken die tegen ons zijn. Waarbij je volgens mij toch de vraag dient te stellen of iemand die zo reageert, wel geestelijk gezond is.

Reactie: Ik dacht dat de vraag over Nietzsche vooral betekende dat men een antwoord wilde hebben op de vraag, of hij schizofreen was of niet.

Antwoord: Ik heb getracht aan de hand van citaten duidelijk te maken wat er zich in deze man afspeelde: Er was een gevoel van isolement, waarbij een terugkeer tot de norm geprobeerd wordt, maar steeds niet geheel waar kan worden gemaakt. Ik wees verder op de drang naar erkenning die uit dit alles spreekt. Uw conclusie liet ik aan uzelf over.

Vraag: Welke hulp is er mogelijk bij bezetenheid, zowel door de aardse mens als door de z.g. begeleidende liefde-geesten?

Antwoord: Bent u soms aangestoken door mijn cynisme, dat u stelt: de zogenaamde begeleidende liefde-geesten? Indien zij u begeleiden en liefde-geesten zijn, zijn het eenvoudig begeleidende liefde-geesten. Zij zijn er wel, of zij zijn er niet. Andere geesten vallen niet onder deze term en zullen deze titel naar ik meen niet voor zich opeisen. Het 'zogenaamd' kan dus alleen duiden op iets wat u zo noemt, terecht of niet, of het er is of niet. Vergeef mij de opmerking.

Wat de feiten betreft: Wanneer inbeslagname is geschied zonder boos opzet of zonder besef van hetgeen men er mee tot stand brengt, is het ongetwijfeld ook voor de mens mogelijk de band te breken, mits men maar contact op kan nemen met de in bezitnemende geest. Na een dergelijk contact blijkt voor de patiënt vaak een genezing tot stand te komen, terwijl de betrokken entiteit zelf eveneens plotseling een nieuw bewustzijn opdoet. Dit kan op aarde worden gedaan en is in de praktijk ook op aarde zeer vaak met goede resultaten gedaan. Daarnaast kan men uit de geest proberen iemand, die in bezit neemt, tot een dergelijk besef te brengen. Maar wanneer hij zich sterk concentreert op de lichamelijke reacties van zijn gastgever is dit vaak erg moeilijk.

Dan zijn er geesten die bewust iemand in bezitnemen om zoiets tot stand te brengen, vaak iets gemeens. Als geest sta je in dergelijke gevallen voor de vraag, of je de band wel met geweld mag breken. Want wanneer je dit doet, zal bijna altijd degene die in bezitgenomen werd, daaraan ten gronde gaan. Dan probeer je eerder de mogelijkheden van de persoon in kwestie te beperken in de hoop de in bezitnemende geest op deze wijze dermate te frustreren, dat hij op de duur zijn slachtoffer vrijgeeft. Duiveluitdrijvingen, volgens sommige riten op aarde, hebben een soortgelijk effect, met dien verstande dat na de uitdrijving weer voor de geest in kwestie een volle vrijheid van handelen aanwezig is, mits zijn harmonie met zijn slachtoffer niet geheel verbroken is. Aan de mogelijkheden van mens en geest op dit gebied zijn echter beperkingen opgelegd, omdat er nog zoiets als een vrije wil bestaat. Bovendien vergeet men wel eens dat bezetenheid, inbeslagname e.d., alleen mogelijk zijn, wanneer er een harmonische factor bestaat tussen inbeslaggenomen en in beslag nemende geest. Dit geldt zelfs voor mediumiciteit. Je kunt je als geest niet uiten door een medium, waarmee je geen affiniteit bezit.

Vraag: Moet er een harmonie met de persoonlijkheid bestaan?

Antwoord: Die kan met een deel van de persoonlijkheid bestaan en kan zelfs met een deel van de ervaringen van de persoonlijkheid bestaan, die je benadert. Het is dus niet noodzakelijk dat deze harmonie met de gehele persoonlijkheid en bij voortduring bestaat.

Vraag: Het kan ook een vorige incarnatie zijn, die verbinding?

Antwoord: Misschien. Vorige incarnaties kunnen bepalend zijn voor de instelling en keuze bij de huidige incarnatie. Op grond hiervan zijn inderdaad wel harmonieën mogelijk. Mogelijk. Het is dus zeker lang niet altijd dat de bedoelde harmonie een voorgeschiedenis hebben in een eerdere incarnatie. Het gestelde is zeker mogelijk maar toch geen dominerende mogelijkheid. Uitgedrukt in delen ten honderd zou ik stellen, dat de door u genoemde factor tussen 10 en 12 ten honderd een rol kan spelen. Een niet al te groot percentage van het totaal aantal contacten wordt hierdoor dus mede beïnvloed.

Vraag: Hoe kom je eigenlijk in contact met een in beslag nemende geest?

Antwoord: Meestal komt u er niet mee in contact, maar komt deze in contact met u. De zaak ligt ongeveer als volgt: U hebt een aura. Die aura kan door emoties en gedachtenprocessen

beroerd worden. Nu is het eenvoudigste geval, waarin een dergelijk contact mogelijk is, dat uw uitstraling op een bepaald ogenblik de aandacht trekt van een entiteit. Stel dat die geest geen behoefte heeft om u in bezit te nemen. Dan kan nog het volgende gebeuren: De entiteit wordt attent op uw uitstraling en komt in de buurt van uw aura, terwijl er zich in u een felle emotie afspeelt. De entiteit beseft mogelijk niet, dat dit voor hem ongeveer hetzelfde is als voor de zwemmers een draaikolk. Komt hij te dicht in de buurt, dan ontdekt hij dat het een zeer grote kracht betekent, waaruit hij zich vaak dan ook niet zal kunnen losmaken, voordat een meer normale toestand in de aura is weergekeerd.

De vraag is dan, hoe deze entiteit verder zal reageren. Hij kan natuurlijk, mits hij zeer voorzichtig is en zich zeer veel moeite getroost, zich wel uiteindelijk weer bevrijden. Maar hij is opeens aangesloten op uw wezen en ontvangt daardoor een groot deel van de prikkels die u ontvangt. Hij merkt iets van uw gedachteleven en gevoelsleven. Indien het nu bv. iemand is die eerst kortgeleden de stof heeft verlaten, of iemand die aardgebonden is, dan krijgt hij daardoor veelal het gevoel dat hijzelf weer op aarde leeft. Hij meent dus zichzelf in u te hervinden en probeert dus ook zelf weer in de stof te handelen. Indien hem dit maar ten dele lukt, spreken wij over een aanhechting, gelukt het hem bijna geheel, ook slechts periodiek, dan spreken wij van inbeslagname of bezetenheid.

Er is ook de z.g. dominerende vorm van bezetenheid. In dit geval wordt iemand gezocht die grondeigenschappen heeft, die men als entiteit ook bezit. Als geest kun je ook zonder een nauwe binding in een mens bepaalde reacties wekken, bepaalde impulsen wekken, gevoelens doen ontstaan. Let wel: de mens is niet gehouden aan een beantwoorden van dergelijke invloeden. Hij is daarin vrij. Maar hij doet dit vaak en laat zich verleiden, vooral omdat in dergelijke gevallen vaak op begeerten en angsten wordt gespeeld. Hierdoor brengt de persoon zichzelf in een toestand, waarin emoties sterk in het spel zijn en waarbij degene die bezit wil nemen, zoveel houvast krijgt in de aura, dat hij deze voor een groot deel kan doordringen. Heb je nu iemand die werkelijk een bezetenheid nastreeft, dan zal hij dit daarna nog niet laten bemerken, maar wel de gehele mens voortdurend sturen in de richting van emoties en gedachten, waardoor deze met de entiteit geheel of grotendeels harmonisch is. Hij dringt nu het lichaam binnen, haakt aan op het zenuwstelsel, kan hierdoor een groot deel van de lichaamsfuncties gaan beheersen en zo alle redelijkheid verdoven. De mens kan dan niet normaal meer reageren. In deze toestand kan de entiteit het besef grotendeels overnemen en zijn eigen impulsen gaan substitueren op redelijk en onredelijk niveau voor alles, wat in de persoon zelf aanwezig is.

Is dit voldoende?

Reactie: Mme Blavatsky schreef de Geheime Leer e.d. in een zo hoog tempo, dat iets dergelijks hier ook een rol gespeeld moet hebben.

Antwoord: De mens kan gemeenlijk heel wat sneller werken en denken dan hij gemeenlijk doet. De grootste beperking voor de mens is zijn besef t.a.v. hetgeen voor hem onmogelijk zou zijn. Maar wanneer iemand geheel ontspannen reageert, dan zult u zien hoe snel hij kan reageren, ook schrijven en wanneer het nodig is ook kan formuleren.

In het door u geciteerde geval hebben wij dan ook te maken met inspiratie plus een soort zelfhypnose. Deze laatste speelt een grote rol en is het gevolg van een zelfsuggestie, die geschapen werd door een gevoelde noodzaak zichzelf te bewijzen. Het was n.l. een tamelijk hysterische en nogal driftige dame - wat men pleegt te vergeten. Deze factoren brengen haar steeds weer tot iets, wat men mogelijk een hysterische trance zou mogen noemen, waarbij zij zichzelf bovendien steeds weer suggereert dat hogere krachten met haar zijn. Maar daarmee maakt zij zichzelf inderdaad ontvankelijk voor alles, wat op haar niveau ligt en komt zij tot het schrijven van o.m. de Geheime Leer en Isis Ontsluierd. Vergeet echter daarbij niet dat zij elke maal wanneer zij een stukje op deze wijze tot stand heeft gebracht, het naleest, corrigeert en zo haar eigen mening daarin doet prevaleren. Lees het na en u zult het voortdurend op kunnen merken.

U hebt steeds weer te maken met de vooroordelen van iemand die onder druk staat van bepaalde moeilijkheden die men heeft gehad in de tijd dat de boodschappen materialiseerden of z.g. materialiseerden in het tabernakel in India. Indien u dit in gedachten houdt, zult u vele reacties en oordelen wat betreft bv. de wetenschappen beter begrijpen. Ik ben overigens nog niet geheel tevreden met de wetenschappen. Maar ik vind wat er is, altijd nog beter dan geheel niets....

Vraag: Het verplaatsen van boeken naar haar eigen bibliotheek, is dat ook onzin?

Antwoord: Wanneer zij over de nodige gaven zou hebben beschikt, zouden dergelijke verplaatsingen zonder meer mogelijk zijn. Anders gezegd: materialisatie en dematerialisatie bij een proces van een z.g. transport hoeft niet door de geest te worden veroorzaakt, maar kan voortvloeien uit de normale capaciteiten van een medium - die wel sterk moeten zijn - tot stand gebracht. Laat mij hieraan onmiddellijk toevoegen dat niet alles wat langs paranormale weg getransporteerd heet te zijn, dit ook wezenlijk is. Ik zal er niet verder op ingaan. Overigens is er heel wat geschreven omtrent de werkelijke en vermeende transporten door mediums en geesten en daarbij worden methoden beschreven, waarop deze zaken op niet bepaald tovenaarsachtige weg tot stand kwamen. Niet zo heel erg lang geleden was er bij een bekend medium een seance, waarop een transport van bloemen voorkwam, een z.g. bloemenregen. Voor het medium liep het niet goed uit, want er stonden nog de doosjes waarin de door hem en gros gekochte bloemen hadden gezeten. De geloofwaardigheid van het fenomeen was daardoor voor velen tot nul gereduceerd. Ik zeg u dit alles om duidelijk te maken dat alles, wat een transport door de geest heet, dit daarom nog niet hoeft te zijn.

Hoe u dit in verband met de vraag wilt interpreteren, moet u overigens zelf maar weten. Wel moet u beseffen dat iemand, die mediamiek begaafd is, altijd een onstabiele persoonlijkheid bezit. Want voor het werken met de geest en krachten daaruit is nu eenmaal een bepaalde mentaliteit nodig. Realiseer u verder dat een medium dat wil presteren en daartoe, desnoods tijdelijk, op eerlijke wijze niet in staat is, zal geneigd zijn, zijn prestatie te vervalsen. Er zijn zelfs gevallen bekend waarbij mediums verschijnselen hebben vervalst, niet omdat zij de werkelijke prestatie niet konden leveren, maar doodgewoon omdat zij het te vermoeiend vonden het echt te doen. Wat dit betreft, geldt nog steeds: mundus vult decipi, oftewel: de wereld wil bedrogen worden. Wat zij dan ook regelmatig wordt, ofschoon in het geheel van het bedrog op deze wereld de laatste tijd volgens mij, mediums maar een zeer onbelangrijke plaats innemen.

Waarmee ik dit eerste deel dan kan gaan besluiten.

Wij gingen uit van uw onderwerp zonnemagie en daarna van het door u gevraagde punt of krankzinnigheid het gevolg kan zijn van bezetenheid. Indien u al het besprokene bezieet, dringt zich een denkbeeld volgens mij toch wel zeer sterk op de voorgrond: De mens is voor zeer veel toch zelf aansprakelijk, zelfs wanneer het magie heet en zou komen van de hoogste krachten of bezetenheid door demonen zou zijn. Want het is de mens zelf met zijn instelling, zijn wijze van leven en denken, de wijze waarop hij bepaalde delen van zijn persoonlijkheid steeds weer geheel of ten dele probeert te onderdrukken en andere delen van zijn wezen naar voren schuift, op een wijze die voor hemzelf bijna niet vol te houden is, die zo zijn vatbaarheden schept. De bezetenheid, de vatbaarheid voor magische invloeden, ligt voor een groot deel bij uzelf.

Iemand, die zich bewust is hiervan, zal proberen vooral evenwichtig te leven. Je zult je natuurlijk altijd weer aan moeten passen bij de wereld, maar dat betekent nog niet dat je bepaalde eigenschappen, neigingen of kwaliteiten in jezelf moet ontkennen. Het betekent dat je jezelf moet aanvaarden, zoals je bent en dan moet proberen met de wereld zo goed mogelijk te leven. Wanneer je dit doet, is je aantastbaarheid, ook voor demonen die je in beslag zouden willen nemen of magiërs die u zouden willen bedreigen, betrekkelijk klein. En wanneer u gelooft in de goede krachten die bij u zijn, dan schept u daarmee reeds een harmonie, dan hebt u heus geen dure bezweringen of offerdiensten van node. De verantwoordelijkheid, zowel hiervoor, als in andere gevallen, blijft echter nog steeds grotendeels bij uzelf berusten. Ook wanneer het de magie van een ander is die u dreigt aan te tasten, ook wanneer u bezeten wordt door een geest, bent u zelf medeaansprakelijk. Want aan de resultaten hebt u zelf meegewerkt.

Zonder uw medewerking zijn dergelijke beïnvloedingen niet mogelijk dan door de hoogste krachten die deel van uw ik uitmaken. En de hoogste krachten in uw wezen zullen altijd iets tot stand brengen dat in overeenstemming is met de noden en mogelijkheden van uw wezen, en ook op aarde bijdragen tot een grotere evenwichtigheid van uw gehele persoonlijkheid.

Om het nog eens anders te stellen: Wanneer u aan magie wilt doen en dit kunt doen uit uw innerlijke krachten, hebt u geen verdere hulpmiddelen van node. Wanneer u bezetenheid vreest en u beroept u op de innerlijke krachten, terwijl u zichzelf aanvaardt zoals u werkelijk bent, hoeft u niet bang te zijn: dan bestaat dit gevaar voor u niet. Het zijn, geestelijk gezien, altijd weer de gevaren die u zelf schept, waarvan u geestelijk het slachtoffer kunt worden.

Mag ik het daarbij dan voor heden laten?

Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond, vrienden.

DROMEN

Goedenavond, vrienden.

Ook nu mag u zeggen, waarover wij moeten spreken.

Reactie: Dromen. De ontwikkelingen in Zuid-Amerika.

Antwoord: Dat laatste wordt inderdaad beheerst door veel dromen en veel bedrog.

Ik had een tante die altijd droomde. Dan kwam zij bij mij en zei: Nu moet je morgen toch werkelijk voorzichtig zijn en opletten. Want ik heb gedroomd dat je een ongeluk had. Ik trok mij daar weinig van aan. Meestal zei zij dan des avonds: Je ziet het. Als tante je waarschuwt, dan gaat het je goed.

Ik geloof dat dit het kenteken is van dromen voor veel mensen. Maar laat ons eerlijk zijn: een mens die geen dromen kent, leeft eigenlijk maar half. De droom is immers alles wat niet waar is en wat wij zo graag toch eens waar zouden zien worden, dat, wat wij vrezen en wat gelukkig net niet tot werkelijkheid wordt. De droom is een gang over het Waterlooplein waar je voor twee kwartjes een echte Rembrandt koopt, de droom van de sherry van een kruidenier die toch heel goed smaakt. De droom is onze politieke partij die wint en dan alles in orde maakt, precies zoals zij heeft gezegd. Wij weten wel dat dit dromen zijn, maar wij hopen er steeds weer op en kunnen er in wezen niet buiten. Zo is ook God voor ons vaak een deel van onze droom. Wij dromen dat God naast ons staat en aanmoedigend knikt naar de nederige mens die wij natuurlijk zijn en zegt: "Goed zo, jij bent beter dan een ander". Waarop wij vreugdig de wereld ingaan en onze dromen aan anderen als werkelijkheid verkondigen.

Wat erachter schuilt? Daarachter schuilt het feit dat de meesten van ons op aarde met het leven niet geheel uit de voeten kunnen komen. Wij zouden bij wijze van spreken in een klooster willen leven vanwege de vrome stilte, indien men daar maar voldoende wijn en Trijn zou willen importeren. Men wil veel, maar doet het niet, kan het misschien ook niet doen. En daarom houden wij het dan maar op onze dromen. De droom bv. dat in ons toch werkelijk goed kloostervolk zou steken. Zo hebben wij de droom dat alle mensen die ons op de tenen trappen, een van deze dagen, niet groter meer zullen zijn dan mieren, zodat wij er met zware laarzen lekker overheen kunnen lopen. Want de mens is goed in wezen. Maar wanneer de wereld hem iets aandoet, zou hij zo graag ook iets terug doen. Dit lijkt mij de essentiële betekenis van de droom in de eerste plaats te zijn: een compensatie voor alles wat wij niet zijn of hebben, en nooit zullen kunnen zijn of hebben. Door de droom schenken wij onszelf, wat wij door het leven tekort menen te komen, of wij openbaren in de droom aan onszelf, wat er in ons aan angsten of betere dingen leeft.

Want vooral in Nederland geldt nog steeds: wanneer je werkelijk en eerlijk een goed mens bent, bewijs die goedheid dan alleen achter gesloten gordijnen, anders val je te veel op.

DE ONTWIKKELINGEN IN ZUID-AMERIKA

De een vraagt naar dromen en de ander naar de toestand in Zuid-Amerika. Dat vind ik ook al typisch Nederlands. De Nederlander is iemand die, wanneer er vlak voor zijn ogen een auto-ongeluk gebeurt, geneigd is om te zeggen: mensen laat ons eerst zorgen dat niemand meer Angolakoffie koopt, want dat is urgenter en meer belangrijk. Een Nederlander is iemand die op zijn sterfbed nog zegt: het kan mij niet schelen wat er met mij gebeurt, maar daar in Chili moet de zaak veranderen - zonder dat werkelijk te menen natuurlijk. Het is de projectie van een volkje dat, ofschoon het nog graag teert op de prestaties van zeerovers als Piet Hein en andere geweldenaars, toch wel beseft langzaam maar zeker een dependance van buitenlands kapitaal geworden te zijn. Daarom houdt dit volkje zich bezig met alles, wat overal op de wereld gebeurt in de hoop zijn eigen ontwikkelingen zo te kunnen vergeten.

Het heeft een soort voorzichtigheid ontwikkeld die uit voorzichtigheid ontstaan is. Want indien men de mistoestanden in eigen land en het daar heersende egoïsme onder ogen zou moeten zien, zou men ook iets moeten doen en daarmee zou men geen raad weten. Met de problemen van een ander echter weet je altijd wel raad. Ik heb een oom gehad, oom Theodoor. Hij was een man die zelf niet kon rekenen. In mijn jeugd heeft hij mij echter altijd met mijn huiswerk geholpen. Volgens hem lagen mijn slechte cijfers voor rekenen aan mijn onderwijzer... Want oom Theodoor was een echte burger en wat hij voor zich niet goed kon doen, dat deed hij voor een ander, hopende dat die ander daarmee heel gelukkig zou zijn. Oom Theodoor is zeker niet de enige. Wanneer hij nu zou leven, zo zou hij zich volgaarne aansluiten bij vele protestbewegingen in Nederland, want de meeste van deze groepen protesteren immers tegen zaken waar zij zelf geen verstand van hebben, of tegen toestanden en zaken waaraan zij zelf toch niets kunnen doen.

Hoe het in Zuid-Amerika zal gaan?

Het is een vreemd land. De vrijheid danst daar de chachacha. Wat wil zeggen dat zij telkens wanneer zij een stapje vooruit doet, er ook weer enige terug doet, achteruitschopt en de andere dansers pijnlijk raakt om daarna voorzichtig toch nog een schrede voorwaarts te gaan. De naastenliefde danst er een tango. Het lijkt een liefkozende dans, maar eindigt steeds weer in een om der liefde wille verworpen van degene die onder ligt. Hij die de bovenhand heeft probeert de anderen te wurgen in de naam van het volk, het christendom en de rechtvaardigheid. Dat is daar zo gebruikelijk. Die mensen willen allen altijd weer graag een revolutie. Maar voor hen is een revolutie iets, waardoor zijzelf op de plaats komen van degenen tegen wie de revolutie gericht is. Daarom verandert er weinig of niets. Hetzelfde stuk wordt steeds weer vertoond, maar wel altijd weer in een andere bezetting.

Men kan natuurlijk nu uitroepen, dat daar zoveel ellende en onrecht bestaat. Maar waar op de wereld bestaan dezen niet? Wanneer de mensen begrijpen dat zij iets moeten doen tegen hun eigen ellende, het onrecht, waaronder zij gebukt gaan, gebeurt er wel eens wat. Maar meestal probeert men dit te bereiken door anderen iets af te nemen. Ik heb iemand gekend. Dikke Klaasje, die een soort sub-stadfiguur was. Hij wandelde overal en bietste. Hij bood potloden of andere handel aan, ontving daarvoor geld en keek dan zeer verbitterd, wanneer een misleide ziel het gekochte artikel ook werkelijk mee wilde nemen. Hij was iemand die voortdurend zat te wachten op ontwikkelingshulp. Hij is de bajes ingegaan. Klaasje had n.l. de gewoonte om, wanneer hij iets zag wat hij leuk vond, niet te vragen of het van iemand was, maar eenvoudig te stellen: nu is het van mij. Toch heeft deze straf hem verder geholpen. Toen hij uit de bajes kwam, dreef hij weer handel.

Maar hij bood toen zo smoezelige briefkaarten te koop aan, dat niemand er ooit een meenam. Waaruit blijkt dat sommige terugslagen een mogelijkheid tot vooruitgang kunnen betekenen.

Voor Z. Amerika, Afrika e.d. lijkt mij dit wel de juiste troost. Je moet eerst leren op welke wijze je dat, wat je hebben wilt, kunt krijgen zonder dat er anderen zijn die het je niet willen geven. Wanneer je dit geleerd hebt, dan ben je wat verder gekomen. Ik hoor u nu denken. Maar u bent te beleefd om het hardop te zeggen. Begrijpelijk: U bent Nederlander en wat meer is, u bent Hagenaars. Wat betekent dat u uitermate hoffelijk en gereserveerd bent - behalve natuurlijk wanneer u een tram in moet of zo. U zegt het niet maar denkt: wat zit die oude daar nu te redeneren. Toch is, wat ik u zeg, meer waar dan menig plechtig betoog, ook al bevat het minder directe gegevens dan u wenst. En wat ik zeg over de ontwikkelingen in Z. Amerika is juist. Wanneer een mens meer wil zijn dan een ander, zal hij een ander tot mindere willen maken: en waar dit gebeurt, verandert er in wezen niets. Want minderen en meerderen zijn er altijd. Eerst wanneer mensen geen meerderen meer willen zijn zullen de minderen langzaam maar zeker verdwijnen, zullen allen samen kunnen gaan. Dan ontstaat er een werkelijke eenheid die alle problemen kan oplossen. Ik hoop dat dit op aarde ooit nog eens het geval zal zijn. Maar diep in mij schuilt de vrees, dat dat alleen maar een droom is.

Hebt u commentaar?

Reactie: Wat ik over dromen te horen heb gekregen, valt mij tegen.

Antwoord: Begrijpelijk. Een mens die het over dromen heeft, hoopt daarin de openbaring van de hoogste waarheid te vinden en de bevestiging van eigen oneindigheid, terwijl hij in de meeste gevallen alleen maar in de spiegel kijkt zonder dit te beseffen. Maar u bent teleurgesteld. U zou meer willen weten over dat wat u uit dromen kunt leren voor uzelf, en vindt dat ik er maar lichtzinnig overheen gegaan ben. Want u bent Nederlanders en Nederlanders zijn nu eenmaal geen lichtzinnig volkje. Soms zwakzinnig, ja, maar nooit lichtzinnig. Indien u echter hebt begrepen, wat ik werkelijk heb gezegd, kunt u beginnen in uw dromen uzelf te herkennen. Dat helpt al veel. Anderen hebben reeds uiteenzettingen gegeven over de droom en het droomleven, beter dan ik dat kan. Maar wat ik heb gezegd, is daarom nog niet minder waar. En voor het geval dat u ook over mijn visie op de ontwikkelingen in Z. Amerika ontevreden bent, wil ik u raden te wachten tot Neuman of Hiltemann bij ons zijn gekomen. Dan krijgt u dergelijke commentaren ongetwijfeld op een meer gewende wijze.

Reactie: Ik meen dat uw betoog niet bepaald vleierend is geweest voor Nederland.

Antwoord: Ongetwijfeld hebt u gelijk. Vergeef mij, dat ik niet vleierend heb gesproken. Ik had de keuze tussen oprecht en vleierend spreken. Mijn oordeel is zeker niet alomvattend, maar toch spijt het mij wanneer volgens u mijn keuze verkeerd is uitgevallen. Laat ons niet vergeten dat een volk dat dergelijke dingen omtrent zichzelf glimlachend kan aanhoren en beseffen, een zekere grootheid toch niet ontbeert. Want de Nederlander kan relativerend denken en doet dit vaak op het ogenblik dat hij zichzelf niet meer au sérieux neemt. Waarop hij opeens toch weer een echte jongen van de Ruyter, Tromp en Piet Hein blijkt te zijn: een zeerover vol goede bedoelingen die zijn land en de wereld ook veel te bieden heeft. Hetwelk ik in volledige oprechtheid en eerlijkheid meen te mogen zeggen.

Maar ik moet nu zo langzaamaan uw aandacht vragen voor het klapstuk dat de hutspot van deze avond dient te volgen, n.l. het schone woord. Het schone woord dat misschien toch wel kenmerkend is voor de pretenties die ook bij ons bestaan en in mijn tijd op aarde niet middels een schoon woord, maar middels een schoon boord tot uiting kwamen. Tradities zijn echter heilig. Het zijn zelfs de enige heiligen die een mens op aarde wezenlijk vereert, geloof ik. Laten wij ons daarom aan deze traditie niet onttrekken.

Zij gaven hem een naam, hij werd Pietje Puk en hij liep zich op de wereld stuk, zocht naar geluk, zocht naar vrede, maar vond slechts wetenschap, de wet, en niet de rede.

Zo was zijn ego snel gestrand. Hij meende: God moet toch op deze aarde leven en zegen geven op 't goede, wat ik doe. Want daarvoor wil ik streven.

Maar God kwam niet en zo vond Puk uiteindelijk de betrekkelijkheid. Hij sprak niet meer van ik en God, hij klaagde niet meer over 't lot.

Hij sprak: ik dien op deze aard' mijn tijd, daarna zal ik wel verder zien. Toen vond hij zichzelf weer en heeft hij God gezien.

Mogelijk heet u geen Pietje Puk, maar enig begrip voor betrekkelijkheid, zelfs voor de betrekkelijkheid van de betekenis die u aan uw eigen ego verbindt, zou ook u misschien kunnen helpen om in plaats van te spreken over God en Hem te prediken, Hem te zien.

Mogelijk verwijt u mij dat dit niet erg hoffelijk was. Maar ja, ik doe mijn best.

Goedenavond.

d.d. 26 oktober 1973